

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Redactor: Em Sava

Corectură: Issabela Cotelin

Coperta: Sasha Segal

Grafică și tehnoredactare: Răzvan Aricescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Șotron pe zăpadă : let it snow. - București : Siono Editura, 2021

ISBN 978-606-95369-0-2

821.135.1

ȘOTRON PE ZĂPADĂ

.....
LET IT SNOW

RÂNDURI PENTRU IARNĂ

SIONO
EDITURA
2021

Cuprins

Prefață	5
Iubirea unui cupidon turcoaz	7
Andru și căsuța din globul de cristal	15
Cadoul zăpezii	23
Iarna care mi s-a dat	31
Azi nu ninge	37
O portocală de Crăciun	45
Fata cu vioara roșie	53
Povești la gura sobei	63
Crăciunul la Butoiul fermecat	71
Interviu cu Iarna	85
Rochia roșie	91
Iernile noastre aveau miros	107
Iarna haiducilor	115
Prințesa de varză acră și de murături	127
Flashback	135
Tabloul	143
Ascensiunea Scorpionului pe alb de decembrie	155
Închipuire sau realitate?	165
Vis de iarnă	175
Ultima ninsoare	183
Molid	191
Urmele	201
Neînțeleș	211
O poveste despre Sfântul Nicholas...	221
Câteodată, drumul către casă	233
Ultimul Crăciun!	241

Călătoria	247
Tunelul	255
Poveste de iarnă cu parfum de amintire	263
Corăbii, portocale și cafea	273
Umbre albe	287

Apariții SIONO

Totul despre iarnă

– prefață –

Indiferentă la sentimentele noastre, iarna vine. E o certitudine ubicuă, albă; e realitatea eterică a unei clipe, surprinsă de fotografia mentalului ori afectivului. Așteptată sau nu, ajunge mereu sub o formă sau alta, concretizată în salbă de stele, în bucuria mirosului de brad, în colinde de Crăciun, în întâlniri epice ori despărțiri cutremurătoare, în catalizator de emoții ori în negări paradoxale. Iarna fiecăruia este personalizată, la fel cum pașii noștri, în omăt, au forme și mărimi diferite, adâncimi delicate sau profunde.

Poate fi bucuria curată, argintie, asortată cu sărbătoarea aromelor de ciocolată fierbinte, scorțișoară, vanilie și portocale. Poate fi spaima înghețului ce se instaurează covârșitor în suflete, poate fi singurătate, linie de start, punct terminus, bulgăre de nea sau om de zăpadă. Început sau final, aducând curățenia frigului; panaceu sau armă letală, dulcele înghețatei sau oblonul ermetic al închisorii.

Dar poate fi și tema generoasă a unei antologii, devenită deja tradiție.

Care este scopul acestui proiect SIONO?

În afară de exploatarea fabuloasă a subiectului hibernal într-un melanj de povestiri, de perspective și de stiluri, cele două volume reprezintă ieșirea la rampă pe scena literaturii române contemporane a unor nume deja

consacrate, alături de altele, aflate la debut, având în comun același condei asumat.

Antologia SIONO îți povestește despre iarnă, o iarnă atipică ce cuprinde tradiționalul și neconvenționalul între aceleași coperte. Te invită la gura sobei cu o lectură fascinantă, care-ți va deschide ferestre narative, strecurându-ți în buzunare căldura – atât ca metaforă, cât și ca temperatură.

Șotron pe zăpadă scrie *Litere pe fulgi de nea* și-ți apropie magia iernii.

Em Sava

Iubirea unui cupidon turcoaz

de Daniela Alistar

Iubesc iarna cu tot albul ei, cu pufoșenia fulgilor ce dansează în văzduh și gerul aspru care face zăpada să scârțâie sub pașii grăbiți în diminețile senine. Astăzi, însă, mantaua de zăpadă îmi pare cumva șifonată, vântul prea aspru, iar gerul de peste noapte a făcut șoselele și trotuarele impracticabile. Un pas greșit și tocul cizmelor mele noi s-a rupt, lăsându-mă șchiopătând hilar în fața blocului. Clișeu. Bine că sunt aproape de casă. Mă voi întoarce să-mi schimb încălțăminte și bine ar fi să mai schimb și altceva – pe mine, împreună cu toate ghinioanele din ultima vreme. Cu această hotărâre proaspăt adoptată în minte, ziua a decurs fără alte incidente notabile, ba chiar cu o urmă de emoție, pentru că se apropia trecerea într-un nou an, pe care mi-l doream cu disperare desăvârșit.

Mare mi-a fost însuflețirea cu care mă pregătisem pentru noaptea dintre ani, respectând cu o riguroasă sfințenie toate trucurile aflate în timp pentru prosperitate, iubire, dorințe împlinite. În noaptea dintre ani e musai să purtăm ceva roșu, de preferat desuurile, pentru iubire și noroc, să avem pe masă un pește întreg, gătit, desigur, pentru a înota printre provocări la fel ca el, să nu lipsească boabele de struguri – eu am ales stafide trase-n ciocolată, să-mi fie prosperitatea dulce, douăsprezece desigur, tot atâtea câte bătaii de gong sunt –, șampanie pentru veselie,

bani în buzunare, dacă acestea există la ţinuta aleasă, lumânări şi alte mici acareturi, menite să ne asigure un an minunat.

Prietenele, draguţele de ele, mă cadorisiseră cu *blind date*-ul vieţii mele, ca să nu trec de una singură în noul an, gândind că, poate, s-o înfiripa vreo relaţie, iar eu începusem să visez cu ochii deschişi.

O bătaie uşoară în uşă mă smulse din visare, apoi clinchetul vesel al soneriei mă trezi de-a binelea, aducându-mă cu picioarele pe pământ, nereuşind, totuşi, să-mi risipească emoţiile care mă asaltau. Precipitându-mă spre intrare, m-am împiedicat de măsuţa ce trona de ani buni în acelaşi loc. Cu stângul. „Doamne, de n-ar fi chiar de tot sărac cu duhul!”

Înainte de a deschide, arunc o privire fugară în oglinda ce acoperea aproape în întregime un perete al holului, iar rezultatul mi s-a părut mai mult decât satisfăcător. Nu degeaba investisem o mare parte din ultimul salariu în tratamente cosmetice, masaj balneze şi mezoterapie. Efectul era wow! Chiar şi pentru mine, care mă ştiam de o viaţă. Aproape că nu mă recunoşteam în tipa aceea cu picioarele lungi, învăluite în ciorapi din mătase, rochia neagră cu decolteu decent, nici prea lungă, nici prea scurtă, ci tocmai potrivită ca mărime şi aspect, perfectă pentru o noapte de neuitat.

El era prezentabil, nimic de spus, şi nici neghiob nu părea. Mirosea a parfum ales cu grijă şi un strop de alcool fin, doar atât cât să mi se pară irezistibil de sexy. „Oare a avut nevoie de un stimulent pentru a veni, pentru a-şi face curaj? El ştie.” Costumul îi venea bine, parcă prea bine, iar cămaşa azurie, cu gulă răsfrânt, asortată cu ochii în culoarea peruzelei, se aşeza perfect pe torsul bine

întreţinut. Crea un contrast plăcut cu părul în nuanţe închise, de cafea proaspăt prăjită, din care o şuviţă rebelă îi cădea pe frunte, intensificându-i culoarea irişilor şi aşa destul de neobişnuită. Privirea aceea putea îngheţa pe loc orice flacăra răzleaţă a vreunui avânt nelalocul lui şi, la fel de bine, putea topi orice suflet îngheţat pe vreun fund de lac părăsit. Cravata şi-ar fi pierdut rostul, încărcând aspectul inutil. Era mai bine fără, părerea mea.

Chimia şi-a făcut simţită prezenţa imediat. Că o fi fost un amestec de acid cu o bază în cantităţi şi concentraţii inegale, nu ştiu, principalul este că reacţia nu a fost una de neutralizare, ci o adevărată explozie de simţuri răscolite şi bătăi repezi ale inimii. Ca un foc de artificii străpunsese privirea lui pătrunzătoare învelişul sensibil al plexului meu solar, înfigându-se drept în centrul centrului său. Un cupidon în nuanţe turcoaz flutura din aripi ca un colibri în jurul neuronilor mei năuciţi. De parcă aş mai fi avut nevoie de ei!? Păşisem cu dreptul, chiar dacă mă împiedicaseam cu stângul.

Aranjamentul superb de flori, care mi-a fost înmânat imediat ce el a păşit în interiorul casei şi al vieţii mele, a avut contribuţia binemeritată, întregind tabloul unei seri ce se anunţa a fi promiţătoare.

Secundele vibrau între noi, încărcate de o energie aproape palpabilă, greu de descris în cuvinte. Cred că un pictor ar fi putut-o reda în tonuri de roşu aprins cu fulgerări aurii. Magia era din ce în ce mai prezentă, iar sufletul meu plutea pe norişori zglobii din vată de zahăr. Cu greu am putut inspira adânc. Îngăimând o scuză abia auzită, am dat o fugă în baie, pentru un ultim retuş al machiajului şi pentru a strecura în una dintre cupele sutienului o bancnotă, cea mai mare, întru prosperitatea ce

va să fie. Când m-am întors, întregul tablou, cu care abia mă familiarizasem și pe care îl acceptasem ca fiind schița reușită a unei adevărate opere de artă, fusese schimbat, ca și cum o mână de copil poznaș pictase în locul acestuia ceva ce i s-a părut mai nostim.

Nici urmă de stafide trase în ciocolată. Șampania fusese desfăcută în grabă, turnată în ambele pahare și înghițită, cred că pe nerăsuflăte, cu tot cu monedă. „Mai vrei prosperitate”, mă apostrofiez în gând cu năduf, „ia prosperitate! Cum faci, fată dragă, de îi nimerești atât de bine pe craiiăștia?”

Eei, dar dacă tot s-au dus simbolurile prosperității mele, dorințele încă nerostite, măcar să fac zgomot, mult zgomot pentru alungarea energiilor negative, doar-doar s-o trezi și 'mnealui, ce căzuse, pardon, se așezase, într-o rână pe fotoliu, ca răpus de obuze.

Și-ncep a zornăi din morișca de lemn, folosită pe vremuri în timpul meciurilor de pe stadion, a suna din clopoțel și a sparge, plină de nervi, toate baloanele atârinate prin casă, pentru care mai că-mi ieșiseră ochii din orbite când le umflasem.

– Nici nu știi cât de frumoasă ești când te enervezi, reuși să îngaim el, ca proaspăt trezit dintr-un somn adânc, atunci când energia mea aproape se epuizase în vacarmul pe care îl iscasem.

Am înmărmurit cu mâna întinsă spre carafa plină cu apă rece, pe care mă pregătisem să i-o torn între ochi.

Cu abilitate, mă prinse de cealaltă mână și mă conduse spre camera de alături.

Acum chiar nu mai aveam grai. Cupidonul meu își schimbă culoarea din turcoaz în fucsia și zbaterile aripilor își răriseră bine ritmul spre deloc. Săgeata arcului

său auriu a nimerit, pe nesimțite, drept în mijlocul unui suflet însetat de iubire, care s-a dovedit a fi chiar al meu. Își atinsese ținta.

Lumânările fuseseră aprinse de mâna unui magician nevăzut, în care eu clar nu mă transformasem, șampania rece aburise ușor paharele care aveau în ele monedele pregătite din timp, iar muzica pornise și ea în surdină, dirijată de sufletul meu atât de anxios, dar și expansiv în același timp. Cred că, dacă ar fi fost o cortină de catifea, ar fi putut acoperi întreaga lume cu emoții intense, aducătoare de fericire.

Mai erau doar câteva secunde până la prima bătaie a gongului și el m-a tras mai aproape, într-o îmbrățișare pasională, susurându-mi în ureche:

– La mulți ani, iubire!

Am reușit să bâlbâi un „la mulți ani!” pentru ca mai apoi să rămân din nou fără suflare, pe pași de tango amețitor, în care am uitat de nervi, de supărare, de toate pregătirile care mi se păruseră zadarnice. Eram doar eu și el, un cuplu ce dansa cu pasiunea și ușurința pe care numai multele ore de exersare le pot da. Un sincron perfect.

Dimineața s-a strecurat pe furiș între cutele perdelei, argintând delicat contururile proiectate pe pereții camerei. Florile își păstraseră prospețimea și mirosul lor delicat se amestecase cu parfumul lui, cu al meu, cu al lumânărilor înmiresmate și al șampaniei încă neterminate. O adiere de vânticel răcoros pătrundea prin deschiderea ușii de la balcon, aducând cu ea noi promisiuni, visuri de atins, dorințe mocnite ce-și așteptau împlinirea. „O cafea tare și aromată ar fi fost tocmai potrivită acum”, îmi ziceam în gând, încă aiurită de prea puținul somn și de emoțiile trăite. Alene, părăsesc așternutul cald și zăresc lucind pe parchet

bancnota nou-nouță, cu boaba de strugure verde desenată de mine cu migală într-un colț, chipurile simbol al prosperității, un *porte-bonheur*. Aveam eu o legătură ciudată cu prosperitatea asta. Am privit-o zâmbind și mi-am amintit cum se strecurase poznașă, după tangoul cu pricina, exact în același loc. El o ridicase și-mi spusese pe un ton jumătate ironic, jumătate glumeț:

– Pentru suma asta sărbătorim și mâine seară. Ce zici? și o strecurase cu o naturalețe nedisimulată în buzunar.

I-aș fi mormăit o vorbă dulce printre dinți, când toate culorile posibile și imposibile ale curcubeului se rânduiseră pe obrajii mei, dar zâmbetul senin și sincer ce-i rămăsese agățat de colțurile gurii m-a liniștit.

Un zgomot mic, înfundat, m-a făcut să mă urnesc spre bucătărie. Cafetiera bolborosea, împrăștiind ultimele picături de apă fierbinte peste pulberea întunecată. Fusese programată la aceeași oră din fiecare zi. O făcusem cu o seară înainte? Nu eram sigură. Nu mai eram sigură de nimic. Nici măcar de realitatea nopții ce tocmai trecuse, cu toate că mărturie îmi stăteau florile, parfumul și căldura cuibărită în suflet. Cu un gest prea brusc, am smuls cana din locașul ei, răsturnând pe covor câțiva stropi de cafea. Plină de năduf și cu lacrimi în ochi, am șters petele îndărătnice, oftând: „Mama ei de viață! Lașul lașilor, nici măcar rămas bun nu și-a luat!”

O bătaie ușoară în ușă și clinchetul vesel al soneriei mi-au întrerupt tirada abia începută. Am deschis ușa larg și, mută de uimire, l-am descoperit în prag, cu brațele pline de flori și plăcinte calde. Purta o pereche de blugi ce-i veneau ca turnași și un tricou vesel, ici-colo ca zgâriat de pisici, într-un fel studiat cu atenție. Era mai frumos decât cu o seară înainte, iar ținuta îi dădea lejeritate în gesturi și

o mai mare încredere în sine. De parcă i-ar fi lipsit vreun pic? Aveam să aflu că locuia la doar câteva blocuri distanță, însă nu ne întâlniserăm niciodată.

M-a prins de mână, fără să mai am timp de comentarii și am observat că gestul acesta devenise într-un timp prea scurt un obicei. S-a oprit exact în mijlocul bucătăriei, unde trona buretele umed trântit peste petele de cafea puțin decolorate, în încercările mele de a le face invizibile.

– Tu n-ai înțeles că m-am îndrăgostit de tine? A fost un *coup de foudre* nimicitor. Ce ai de zis despre asta?

Căpătasem prostul obicei de a nu răspunde întrebărilor, ci doar de a bâlbâi cuvinte neinteligibile, iar asta nu mai putea continua așa. Mi-am strâns pumnii, adunând toată furia în ei și m-am năpustit asupra lui, încercând să îl lovesc. Era ca și cum m-aș fi luptat cu un sac de box care ar fi putut ricoșa oricând, sfârșind prin a fi tot eu cea rănită.

– Puteai să îmi zici măcar bună dimineața sau orice altceva, am spus cu un glas întretăiat, ce s-ar fi vrut puternic.

– Puteam, dar unde ar mai fi fost surpriza? răspunse, izbucnind într-un răs molipsitor, care mă făcea să mă simt atât de acasă.

Am hohotit împreună secunde bune, iar îmbrățișarea lui mă lăsase, din nou, fără suflare. Ne era bine împreună și răspunsurile mele chiar păreau fără sens. Știa că treceam prin aceeași furtună de emoții, care ne pecetluise drumul încă din prima clipă.

În poza dintr-un colț al bucătăriei, în care zâmbeam încadrată de cele două prietene, acum pluteau doi cupidonii aurii, iar în mijloc pulsa în ritm nebun o inimă plină de fericire. Cel turcoaz își va găsi locul alături. Asta e! Soarta.

Astăzi, mantaua de zăpadă nu îmi mai pare șifonată,

nici vântul prea aspru sau gerul năprasnic. Magia iernii s-a întors neștiut, cu zăpadă strălucitoare, țurțuri atârând la streșini și flori de gheață în ferestre. Zâmbetul îmi înflorește pe chip fără veste și totul capătă o nouă aură atunci când sufletul tresare sub fiorii iubirii. Iarna poate fi poveste. O poveste de iubire care se așterne nestingherită pe filele nevăzute ale destinului, pudrate cu omăt.

Andru și căsuța din globul de cristal

de Ami Ancelin

Mă doare copilăria lăsată în brațele bunicilor, copilăria cu fruntea sprijinită în palme și lacrimi șterse de bunica. De-a surda numărate, mă dor toate iernile, nopțile și zilele. Mă dor clipele și timpul ce mă ține strâns de mână. Așteptările mă dor, rugăciunile spuse în șoaptă, icoana din cui, candela mereu aprinsă. Mă doare viața! Am povești în suflet spuse de mama și de tata: povești cu dragoni și zmei, prinți și prințese...

Dar nicio altă poveste cu o mie de dragoni și prinți nu-mi este mai dragă decât una singură, doar una, o singură poveste. O am în suflet. O trăiesc. O poveste deschisă, dezlegată, căreia trecutul i-a fost scris fără acel „a fost odată”.

E povestea nopților de Crăciun. Atât de adevărată, atât de frumoasă...

De Crăciun, mama și tata se întorc acasă, aici, în casa bunicilor, în mahalaua pe care o școală, o cale ferată și o mlaștină înghețată o despart de orașul plin de lumini.

– N-o să mai plecăm niciodată, îi aud pe mama și pe tata spunând.

– E greu, e cumplit dorul de tine și dorul de casă. Ești al nimănui într-o țară străină, am luat decizii greșite. Lipsurile, viața asta grea ne-au dus departe...

De fiecare dată e la fel, de fiecare dată ei vin și pleacă. Doar sărbătorile îi aduc acasă.

E târziu. În mahala, întunericul a căzut grăbit peste casele cu geamuri și hogeacuri strâmbe. Noaptea a aruncat grațioasă un șirag fin de stele peste un cer plumbuit. Câte un câine înfrigorat și amărât latră sur la o lună mare și palidă.

Oamenii din mahala au o grămadă de copii și sunt săraci. Mulți dintre ei nu au în case lumină. Pe la geamurile înghețate, după perdelele subțiri, pâlpâie umbre de lumini cu miros de ceară. Oamenii din mahala aprind lămpi cu gaz și fac mâncare în ceaune mari de tuci, pe sobe încinse de focul de lemne. Cei tineri au plecat să muncească în țări străine. Cei vârstnici au rămas singuri, neputincioși. Un bătrân mi-a dat odată o ciocolată. O primise la cerșit.

În casa bunicilor e miros de brad și foc de lemne arse în sobă. În toate nopțile de iarnă bunicul cântă la scripcă.

Mi-e drag să-l ascult pe bunicul cântând și tare îmi sunt dragi poveștile lui. De când se știe trăiește aici, în mahala, și, de când se știe, cântă la vioară.

De joi a început să pufnească mânioasă bunica:

– Mai ajungă-ți scârțâitul, Toadere! Da' n-ai istovit? Că nimeni nu mă ajută în casa asta. Măine, poimăine e Ajunul și nici varză n-ai scos din butoi! Ia uite că mi se ard și turtele! Că acuși vin copiii... Să găsească și ei un colț de pâine dulce pe masă.

Bunica plânge. Bunicul pune vioara în cui și tace.

Așa e bunica uneori. De toate vrea să facă, dar pe nimeni nu lasă să o ajute. Bunica face „turte rupte”, însiroplate și dulci, cu multă nucă, de li se spune „julfă”. Bunica mai frământă și aluat de cozonac și-i face cruce și-l pune la dospit lângă sobă. Târziu, ies aburi din cozonacul copt de bunica. Rup pofticios și nerăbdător o bucată. În

dimineața de Ajun, bunica dă de pomană în deal, la biserică.

În casă pune așternuturi curate și busuioc proaspăt la icoane. Miroase a frig de afară. Bunicul aduce un braț de lemne și face focul în sobă.

Îmi doresc să opresc timpul. Îmi doresc să fie Crăciun toată viața. Am învățat că nimic nu șterge așteptarea. Am învățat să aștept aici, unde, ca un hotar, ca un păcat, între lumea din mahala și orașul de dincolo, stă o cale ferată peste care uneori trece cu vuiet, cu fulger, cu trăsnet, un tren de noapte. Se zguduie casele și pământul, latră câinii, se oțărăsc și își fac cruce babele.

Am învățat să cresc, să-mi leg singur șireturile la ghetuțe. Am învățat să nu mă mai doară nimic. Ai mei au plecat și s-au întors de atâtea ori. De multe ori. Muncesc undeva departe, foarte departe. Într-o țară rece și ploioasă. Tata și mama visează să ne mutăm într-o zi, dincolo de calea ferată, în orașul plin de lumini. Îmi cer să învăț bine, să fiu cuminte și să aștept. Dar eu iubesc casa bunicilor. Aici este casa noastră. Ai mei nu înțeleg asta? De ce trebuie „să fim la casa noastră”? De ce trebuie să fiu singur? De ce trebuie să fiu cuminte și, mai ales, să nu plâng? Tac. De nicăieri nu vin răspunsuri. Îmi șterg lacrimile pe furiș.

Ah, de câte ori mi-am ascuns lacrimile în brațele bunicii!

Număr fiecare an de Crăciun, cinci ani în care, pentru mama și tata, sunt cuminte și nu plâng. Am agățat în brad un vis, o căsuță închisă într-un glob de cristal mare și alb, peste care, dintr-un cer albastru, cern leneș și alintat fulgi pufoși de zăpadă.

O rog pe bunica să mă lase afară, că e noaptea